

Sygn. akt III AUa 389/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Małgorzata Pasek SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: st. prot. sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2018 r. w Lublinie

sprawy D. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi R.

o prawo do renty

na skutek apelacji D. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 15 marca 2018 r. sygn. akt VI U 1041/17

oddala apelację.

Jacek Chaciński Elżbieta Czaja Małgorzata Pasek

Sygn. akt III AUa 389/18

UZASADNIENIE

D. G. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 25 września 2017 roku, odmawiającej przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu podniósł, iż organ rentowy odmówił mu udzielenia informacji jakie okresy zostały uwzględnione przy wyliczaniu stażu niezbędnego do przyznania renty, oraz, że z opinii biegłych wynika, iż jego niepełnosprawność powstała w 2000 roku, zaś całkowita niezdolność do pracy istnieje w okresie od dnia 1 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku, tymczasem ZUS opiera się wyłącznie na opinii lekarza orzecznika stwierdzającego jego częściową niezdolność do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie. Wskazał, że niezdolność do pracy wnioskodawcy powstała po upływie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia (ubezpieczenie ustało 4 lutego 2007 roku, a następnie powstało dopiero w dniu 1 kwietnia 2013 roku). Ponadto wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 5-letniego stażu pracy przypadającym w ostatnim 10-leciu przed zgłoszeniem wniosku, bądź powstaniem niezdolności. Łącznie wnioskodawca udowodnił 10 lat i 22 dni, przy czym w 10-leciu przed zgłoszeniem wniosku jedynie 3 lata 6 miesięcy i 14 dni, a przed powstaniem niezdolności do pracy -1 rok i 29 dni.

Wyrokiem z dnia 15 marca 2018 Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

D. G., urodzony (...), w dniu 23 maja 2013 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W orzeczeniu z dnia 3 lipca 2013 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 31 lipca 2015 roku, jako datę powstania tej niezdolności określając sierpień 2012 roku. W dniu 1 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wydał decyzję odmawiającą przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując, że udowodniony staż pracy w ostatnim dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy wynosi 9 miesięcy i 20 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 29 dni okresów nieskładkowych, a niezdolność do pracy powstała po upływie 18 miesięcy od ustania okresów wskazanych w przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podał, iż sumaryczny okres ubezpieczeniowy wynosi 6 lat, 6 miesięcy i 8 dni. Organ rentowy nie uwzględnił okresów zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 1 września 1974 roku do dnia 31 stycznia 1976 roku z uwagi na brak na świadectwie pracy pieczętki imiennej, od dnia 1 maja 1988 roku do dnia 2 maja 1988 roku z uwagi na brak wynagrodzenia, od dnia 1 maja 1992 roku do dnia 31 stycznia 2000 roku w związku z niezgłoszeniem działalności gospodarczej oraz od dnia 1 kwietnia 2013 do dnia wydania decyzji z uwagi na brak świadectwa pracy za ten okres.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodził się D. G..

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2014 roku Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 1 sierpnia 2013 roku, podnosząc w jego uzasadnieniu, iż nawet po uwzględnieniu dodatkowych okresów zatrudniania, wskazanych w toku postępowania, w Przedsiębiorstwie Usługowym (...)Sp.j. w P. od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia 22 maja 2013 roku oraz w Zespole Szkół (...) w R. od dnia

1 września 1974 roku do dnia 31 stycznia 1976 roku, wnioskodawca nie będzie spełniał warunków do przyznania renty, gdyż okresy składkowe i nieskładkowe przypadające przed dniem 31 sierpnia 2012 roku, tj. przed dniem powstania niezdolności do pracy wynosiły 1 rok i 29 dni, zaś przed dniem zgłoszenia wniosku 11 miesięcy i 12 dni. Sąd ten wskazał także, iż nie mógł uwzględnić podnoszonych przez wnioskodawcę okresów zatrudnienia „na czarno”, bowiem takie okresy pracy nie wiązały się z odprowadzaniem składek na ubezpieczenie społeczne.

Wyrok ten zaskarżył D. G.. Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2014 roku Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie o sygn. akt III AUa 351/14 uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 21 lutego 2014 roku i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania, wskazując

w uzasadnieniu, iż prawidłowe rozpoznanie istoty sprawy wymaga ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, a dopiero następnie ustalenia czy wnioskodawca posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego specjalisty kardiologa w celu ustalenia, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy całkowicie lub częściowo, kiedy powstała niezdolność do pracy.

W opinii z dnia 17 października 2014 roku, biegły z zakresu kardiologii – D. B. wskazał, że D. G. jest częściowo okresowo niezdolny do pracy od 2000 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku. Mając na uwadze treść opinii biegłego Sąd zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych do wyliczenia okresu ubezpieczenia wnioskodawcy w dziesięcioleciu

przypadającym przed datą powstania niezdolności do pracy, tj. przed 2000 rokiem. W wykonaniu zobowiązania organ rentowy wskazał, iż w okresie od dnia 31 grudnia 1990 roku do dnia 31 grudnia 2000 roku okres ogólnego ubezpieczenia wnioskodawcy wynosi 1 rok 5 miesięcy i 26 dni.

Po dokonaniu tych ustaleń Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 16 marca 2015 roku oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 1 sierpnia 2013 roku, podnosząc w jego uzasadnieniu, iż skarżący nie udowodnił warunków koniecznych do przyznania renty, gdyż w 10-leciu przed powstaniem niezdolności do pracy, tj. od dnia 31 grudnia 1990 roku do dnia 31 grudnia 2000 roku okres ogólnego ubezpieczenia wnioskodawcy wynosi 1 rok 5 miesięcy i 26 dni wobec wymaganego 5-letniego okresu ubezpieczenia.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się D. G. zaskarżając je w apelację.

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2015 Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie o sygn. akt III AUa 426/15 oddalił apelację.

W dniu 1 lipca 2015 roku D. G. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 28 września 2015 roku uznał wnioskodawcę trwale częściowo niezdolnym do pracy, a następnie orzeczeniem z dnia 30 października 2015 roku komisja lekarska ZUS potwierdziła orzeczenie lekarza orzecznika ZUS.

W związku z powyższym decyzją z dnia 5 stycznia 2016 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia podnosząc, iż w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku skarżący udowodnił 1 rok 11 miesięcy i 3 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zaś w dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności udowodnił 1 rok i 29 dni okresów składkowych wobec wymaganych 5 lat. Organ nie uwzględnił przy tym okresów od dnia 01 września 1974 roku do dnia 31 stycznia 1976 roku z uwagi na błędy formalne świadectwa pracy, od dnia 1 maja 1988 roku do dnia 2 maja 1988 roku z uwagi na nieświadczanie pracy w tym okresie oraz od dnia 1 maja 1992 roku do dnia 31 stycznia 2000 roku z uwagi na niezgłoszenie działalności gospodarczej.

Od decyzji tej odwołał się do Sądu Okręgowego w Radomiu D. G..

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego specjalisty kardiologa.

W opinii z dnia 16 marca 2016 roku, wydanej po zbadaniu wnioskodawcy i przeanalizowaniu dokumentacji medycznej, biegły z zakresu kardiologii – D. B. rozpoznał u wnioskodawcy stan po zawałach serca (ściany przedniej, bocznej i dolnej – dwukrotnie), wielonaczyniową chorobę wieńcową, stan po angioplastykach wieńcowych w latach 2002, 2006, 2010, 2012 i 2015, kardiomiopatię niedokrwinną w okresie niewydolności krążenia (...)wg (...), nadciśnienie tętnicze złośliwe (...) stopnia wg (...)/ (...), dyslipidemię, nikotynizm oraz otyłość olbrzymią. Zdaniem biegłego D. G. jest całkowicie okresowo niezdolny do pracy od dnia 1 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku.

Wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2016 roku Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 5 stycznia 2016 roku. W ustnych motywach tego rozstrzygnięcia Sąd podniósł, iż pomimo całkowitej niezdolności wnioskodawcy do pracy, nie spełnia on pozostałych przesłanek warunkujących przyznanie prawa do tego świadczenia, tj. posiadania 5-letniego okresu ogólnego ubezpieczenia przypadającego w ostatnim 10-leciu przed dniem powstania niezdolności do pracy lub złożeniem wniosku o przyznanie świadczenia – akta VI U 141/16).

W dniu 14 września 2017 roku D. G. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy przedkładając dodatkowo dwa zaświadczenia potwierdzające zatrudnienie w (...) Sp. z o.o. w okresach od dnia 5 lutego 2015 roku do dnia 30 kwietnia 2015 roku oraz od dnia 8

czerwca 2017 roku do dnia 21 czerwca 2017 roku oraz zaświadczenie z PUP w R. potwierdzające okresy pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Zaskarżoną decyzją z dnia 25 września 2017 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia podnosząc w uzasadnieniu, iż pomimo uznania skarżącego przez komisję lekarską za trwale częściowo niezdolnego do pracy, D. G. nie legitymuje się wymaganym 5-letnim stażem ubezpieczenia w ostatnim 10-leciu przed zgłoszeniem wniosku bądź powstaniem niezdolności, a jedynie odpowiednio 3 lata 6 miesięcy

i 14 dni okresów składkowych i nieskładkowych (przed zgłoszeniem wniosku) i 1 rok i 29 dni okresów składkowych (przed powstaniem niezdolności do pracy), oraz ogólnym stażem ubezpieczenia wynoszącym 10 lat i 22 dni. Organ nie uwzględnił przy tym okresów od dnia 1 września 1974 roku do dnia 31 stycznia 1976 roku z uwagi na błędy formalne świadectwa pracy, od dnia 1 maja 1988 roku do dnia 2 maja 1988 roku z uwagi na nieświadczanie pracy w tym okresie oraz od dnia 1 maja 1992 roku do dnia 31 stycznia 2000 roku z uwagi na niezgłoszenie działalności gospodarczej.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodził się D. G. zaskarżając je w dniu 17 października 2017 roku do Sądu Okręgowego w Radomiu.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty kardiologa. W opinii z dnia 11 grudnia 2017 roku, wydanej po bezpośrednim badaniu i po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej, biegły z zakresu kardiologii – D. B. rozpoznał u wnioskodawcy stan po zawałach serca (ściany przedniej, bocznej i dolnej – dwukrotnie) w latach 2000-2015, wielonaczyniową chorobę wieńcową, stan po angioplastykach wieńcowych w latach 2002, 2006, 2010, 2012 i 2015, kardiomiopatię niedokrwienną w okresie niewydolności krążenia (...)wg (...), nadciśnienie tętnicze złośliwe(...)stopnia wg (...)/ (...), dyslipidemię, nikotynizm oraz otyłość. W związku z takim rozpoznaniem, a w szczególności ze złośliwym przebiegiem zaawansowanej wielonaczyniowej choroby wieńcowej, ciężkim opornym na leczenie nadciśnieniem tętniczym, uszkodzeniem pozawałowym serca z objawami istotnej niewydolności krążenia oraz otyłością, biegły podniósł, iż D. G. był częściowo niezdolny do pracy w okresie od dnia 01 marca 2000 roku do dnia 31 grudnia 2018 roku wraz z okresem całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku Sąd uznał, że odwołanie D. G. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpiezonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jednocześnie z art. 58 ust. 1 ustawy wynika, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;

4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;

5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (ust. 2). Przepisu ust. 2 nie stosuje się jednak do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust. 4).

W świetle powołanych przepisów nie jest możliwe uzyskanie renty bez wykazania się wymaganym 5 - letnim okresem składkowym i nieskładkowym w 10–leciu poprzedzającym złożenie wniosku o świadczenie lub powstanie niezdolności do pracy. Dopiero wykazanie przez ubezpieczonego całkowicie niezdolnego do pracy okresu składkowego: w przypadku kobiety wynoszącego 25 lat, a w przypadku mężczyzny wynoszącego 30 lat, zwalnia z obowiązku wykazania się stosownym okresem składkowym i nieskładkowym w 10-leciu.

Wskazane w cyt. artykule 57 ustawy warunki muszą być spełnione kumulatywnie. Brak choćby jednego z nich powoduje brak prawa do świadczenia.

Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłego kardiologa bowiem jak podnosił wnioskodawca, schorzenia kardiologiczne są główną przyczyną istnienia u niego niezdolności do pracy, który wskazał, iż w jego ocenie D. G. był częściowo niezdolny do pracy w okresie od dnia 1 marca 2000 roku do dnia 31 grudnia 2018 roku wraz z okresem całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku. Zdaniem Sądu opinia ta może stanowić podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Została wydana przez biegłego lekarza o specjalności odpowiedniej do ujawnionych u odwołującego jednostek chorobowych. Biegły dokonał analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadził wywiad oraz badanie skarżącego. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w opinii są rzeczowe, spójne i logiczne, dlatego zasługują na uwzględnienie.

Wobec powyższego należy zdaniem Sądu podzielić ustalenia biegłego o rodzaju i dacie powstania niezdolności do pracy skarżącego, tym bardziej, że żadna ze stron nie wniosła do w/w opinii zastrzeżeń.

Sąd wskazał, że poza sporem było to, że odwołujący w chwili składania wniosku do organu rentowego udowodnił ogólny staż ubezpieczenia w wymiarze 10 lat i 22 dni, w tym 9 lat 9 miesięcy i 20 dni okresów składkowych i 3 miesiące i 2 dni okresów nieskładkowych. Postępowanie dowodowe wykazało zaś, że niezdolność do pracy skarżącego powstała w dniu 31 marca 2000 roku. Należy też podkreślić, że odwołujący się do w/w ustaleń nie wniósł żadnych zastrzeżeń. Nie zgłaszał też żadnych wniosków dowodowych.

Z akt organu rentowego (k. 17 akt ZUS – karta przebiegu zatrudnienia) wynika natomiast, że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania częściowej niezdolności do pracy (1 marca 2000 roku) tj. w okresie od dnia 1 kwietnia 1990 roku do dnia 31 marca 2000 roku wnioskodawca udokumentował 1 rok i 6 miesięcy okresów składkowych (od dnia 27 grudnia 1990 roku do dnia 25 kwietnia 1991 roku, od dnia 1 maja 1991 roku do dnia 30 kwietnia 1992 roku i od dnia 1 lutego 2000 roku do dnia 31 marca 2000 roku), przed powstaniem całkowitej niezdolności do pracy (1 marca 2015 roku) – 2 lata i 12 dni okresów składkowych, natomiast w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku, tj. w okresie od dnia 14 września 2007 roku do dnia 13 września 2017 roku skarżący udowodnił 3 lata 3 miesiące i 23 dni (od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia 27 września 2014 roku, od dnia 8 października 2014 roku do dnia 23 grudnia 2014 roku, od dnia 24 grudnia 2014 roku do dnia 6 stycznia 2015 roku, od dnia 7 stycznia 2015 roku do dnia 2 lutego 2015 roku, od dnia 5 lutego 2015 roku do dnia 18 lutego 2015 roku, od dnia 21 lutego 2015 roku do dnia 20 marca 2015 roku, od dnia 28 września 2015 roku do dnia 12 lipca 2016 roku, od dnia 4 stycznia 2017 roku do dnia 7 czerwca 2017 roku, od dnia 1 lipca 2017 roku do dnia 6 lipca 2017 roku i od dnia 22 lipca 2017 roku do dnia 13 września 2017 roku) oraz 2 miesiące i 21 dni okresów nieskładkowych (od dnia 19 lutego

2015 roku do dnia 20 lutego 2015 roku, od dnia 31 marca 2015 roku do dnia 30 kwietnia 2015 roku, od dnia 8 czerwca 2017 roku do dnia 30 czerwca 2017 roku i od dnia 7 lipca do dnia 21 lipca 2017 roku).

Sąd podniósł, że wnioskodawca co prawda udowodnił całkowitą niezdolności do pracy w okresie od dnia 1 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku, niemniej jednak nie udowodnił wymaganego 30-letniego okresu ubezpieczenia, a jedynie 10 lat i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Organ rentowy prawidłowo ustalił zatem, że odwołujący nie spełnia przesłanek do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wskazał sąd, iż okresy podlegania przez D. G. były poddawane już analizie na etapie postępowania w sprawach o sygn. akt VI U 1782/13, VI U 795/14 i VI U 141/16 Sądu Okręgowego w Radomiu oraz III AUa 351/14 i III AUa 426/15 Sądu Apelacyjnego w Lublinie.

Zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 25 września 2017 roku jest więc zgodna z przepisami obowiązującego prawa, bowiem przesłanką uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest m.in. wykazanie 5-letniego okresu ubezpieczenia w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, lub wykazanie 30-letniego ogólnego stażu ubezpieczenia przy istnieniu u ubezpieczonego całkowitej niezdolności do pracy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją w całości przez wnioskodawcę.

Apelacja zarzuca błędne wyliczenie okresów ubezpieczenia. Skarżący powołuje się na bliżej nie określony okres ubezpieczenia nie uwzględniony przez ZUS i nie precyzując zarzutów wskazuje, że jego zdaniem staż ubezpieczeniowy w ostatnim 10-leciu wynosi 6 lat i 1 miesiąc. Powołuje się nadto na zły stan zdrowia i wnosi o przyznanie prawa do renty.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej.

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów apelacji stwierdzić należy ich nietrafność.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy, badając przesłankę istnienia niezdolności do pracy wnioskodawcy oparł się na opinii biegłego sądowego, która nie została zakwestionowana przez wnioskodawcę. Z opinii wynika, że D. G. jest częściowo niezdolny do pracy w okresie od dnia 1 marca 2000 roku do dnia 31 grudnia 2018 roku wraz z okresem całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku.

Z akt organu rentowego (k. 1) wynika że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania częściowej niezdolności do pracy (1 marca 2000 roku) tj. w okresie od dnia 1 kwietnia 1990 roku do dnia 31 marca 2000 roku wnioskodawca udokumentował 1 rok i 6 miesięcy okresów ubezpieczenia. Okoliczności te były przedmiotem badania w sprawach poprzednio zakończonych prawomocnymi wyrokami. W dziesięcioleciu przed datą powstania całkowitej niezdolności do pracy (1 marca 2015 roku) skarżący nie posiada wymaganego 5 letniego okresu ubezpieczenia. Nie posiada takiego okresu także w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku, tj. w okresie od dnia 14 września 2007 roku do dnia 13 września 2017 roku, bowiem w okresie od 4 lutego 2007 roku do dnia 1 kwietnia 2013 roku skarżący nie posiada żadnego okresu ubezpieczenia.

Okoliczność ta nie była kwestionowana przez wnioskodawcę, wynika wprost z wypełnionego i podpisanego kwestionariusza (akta rentowe). W świetle powyższych bezspornych ustaleń, bezprzedmiotowe są twierdzenia

wnioskodawcy, że organ rentowy zaniechał dokładnego wskazania jakie okresy składkowe i nieskładkowe zostały przyjęte do jego uprawnień .

Wnioskodawca podał na rozprawie apelacyjnej, że wszystkie dokumenty, w tym te dotyczące ubezpieczenia przed 2013 roku zostały złożone do ZUS.

Bez wpływu rozstrzygnięcie sprawy, pozostają przedłożone przez wnioskodawcę w niniejszym postępowaniu dodatkowe zaświadczenia potwierdzające zatrudnienie. W okresach od dnia 5 lutego 2015 roku do dnia 30 kwietnia 2015 roku oraz od dnia 8 czerwca 2017 roku do dnia 21 czerwca 2017 roku oraz zaświadczenie z PUP w R. potwierdzające okresy pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Nie jest sporne, że ubezpieczenie wnioskodawcy ustało 4 lutego 2007 roku, a następnie powstało dopiero w dniu 1 kwietnia 2013 roku. Na datę wydania zaskarżonej decyzji z dnia 25 września 2017 roku wnioskodawca nie spełniał przesłanek przyznania prawa do renty (brak wymaganego okresu 5 lat w ostatnim 10-leciu).

Zgodnie bowiem z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

Z art. 58 ust. 1 ustawy wynika, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

W świetle powołanych przepisów nie jest możliwe uzyskanie renty bez wykazania się wymaganym 5-letnim okresem składkowym i nieskładkowym w 10-leciu poprzedzającym złożenie wniosku o świadczenie lub powstanie niezdolności do pracy. Wskazane w cyt. artykule 57 ustawy warunki muszą być spełnione kumulatywnie. Brak choćby jednego z nich powoduje brak prawa do świadczenia.

Podkreślić należy dodatkowo, że w postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do tej renty sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005/3/43).

Stąd też wyliczenia wnioskodawcy, przedstawiające jego okres ubezpieczenia po dacie decyzji pozostają bez wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Wnioskodawca został pouczone o możliwości złożenia nowego wniosku o rentę.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.